Ч. 217 Середа 30 вересня (12 жовтня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Роздор в німецко-людовім клюбі. — Бонапартисти рушають ся. Ситуация у Франциї і в Парижи. — Пруси а Ватикан.)

В німецко-людовій партиї, звістній під назвою партиї Штайнвендера настав роздор наслідком виступленя з неї посла Барайтера. Посол сей написав лист до предсідателя клюбу пос. Штайнвендера, в котрім каже, що не може довше належати до німецкої партиї людової, бо в справі відносин партиї до правительства знаходить ся в засадничій суперечности з переважною більшостию клюбу. Зачувати, що за приміром Барайтера думають виступити з клюбу ще й посли Геґер, Фр. Гоффманн, Праде, Кіндерман, Сільвестер і Добберниґ. Сам роздор не так ще замітний, як то, що Барайтер постановив перейти до партиї Шеперера. Чи евентуально і другі виступивші члени зробили би так, годі знати; кажуть однакож, що готова утворити ся нова фракция під проводом Вольфа. Факт сей був би характеристичний і важний для наших відносин парляментарних. Говорять знов, що одна часть членів німецкої партиї людової готова зложити мандати і запитати виборців, чи мають позістати і дальше в дотеперішній звязи.

У Франциї настав тепер такий заколот, що здає ся, як би там мало заносити ся на якісь великі і важні зміни. Особливу увагу звертає той факт, що бонапартисти зачали дуже рушати ся. Вже кілька днів тому назад сиґналізовано з Парижа вість, що там перебуває кн. Людвик Наполеон, котрий служить в российскім войску і сходить ся там з прихильниками бонапартистів. Льондоньска Daily News одержала слідуючу вість з Парижа: Інтриґи бонапартистів суть щораз сьміліїші і явнійші. Кн. Людвик Наполеон, що служить в российскім войску, був в послідних днях в Парижи, Брукселі і в Анґлії а тепер гостить у бувшої французскої цісаревої Евгенії в Монте калієрі. Кажуть, що кн. Кіктор думає абдикувати зі своїх прав в користь кн. Людвика, котрий має мабуть велику симпатию на петербурґскім дворі.

Річ дуже можлива, що бонапартисти хотять скористати з теперішного заколоту у Франциї, котрий доходить вже до найвисшого степеня і остаточно готов довести до вибуху якоїсь катастрофи. Щораз виразнійше виступає роздор межи цивільним населенєм а правительством і войском, справа Драйфуса і Пікарта дають добру нагоду прасі, котра знов у великій части ширить роздор дальше. „Aurore“ пише н. пр.: Кавеняк хотів всіх прихильників ревізиї процесу Драйфуса арештувати, позамикати до вязниці і депортувати. Плян такий виявив також на раді міністрів. Нині ходить вже о що иншого. Партиї клерикальна і войскова видять, що вже все програно, отже хотять викликати розрухи і завести на ново тероризм. Поступають після з гори уложеного пляну. Довідуємо ся, що старано ся, що вже два рази пробовано зглядати Пікарта зі сьвіта(?) Але мусимо показати сьвітови, в які руки може попасти Франция. Коли правительство і дальше буде так поступати як доси, то Франция знайде ся завтра в руках фальшівників, обманців, зрадників а навіть убийників. Завтра може Париж оглядати такі самі сцени, які виділа арґентиньска република під президентурою Роса. В руках Брісона спочиває судьба Франциї, але Брісона окружають зрадники. Его міністри Саріен, Шаноан і Льокроа зраджують его в раді кабінетовій. Настала для Брісона хвиля рішучого виступленя.

Роялісти рушають ся також. Оногди відбуло ся їх віче, в котрім взяло участь около 1000 людий. Демонстранти пішли відтак перед войскове касино і співали там монархічні пісні та викрикували: „Най жиє король“. Та й т. зв. патріотична ліґа робить заколот; она хотіла підчас великих перегонів зробити велику демонстрацию в честь президента Фора а против Брісона, але Фор зміркувавши то, не явив ся на перегонах. Siécle доказує, що та ліґа єсть не лиш противною републиці, але просто робить заговір і хоче викликати домашну війну. До цілого того заколоту прилучив ся тепер ще й великий страйк робітників, переважно будівельних, в котрім бере участь 60.000 людий, а веде ся аґітация за тим, щоби до страйку прилучили ся ще й другі робітники. Коли-б то удало ся, то число страйкуючих дійшло би до півтора міліона. Роботи на місци виставовім застановлено зовсім а цілу площу окружено сильним кордоном войска.

З причини бесіди, яку виголосив папа до французских путників, прускоrо посла при Ватикані відкликано. Декотрі берлиньскі ґазети доносять, що відкликанє Більова означає рішуче зірванє дипльоматичних відносин з Ватиканом. Однакож після нинішних вістий з Берлина так не єсть, бо на місце Більова буде іменований при Ватикані инший посол, лиш з тою зміною, що то має бути рішучий і енерґічний дипльомат.

---

5)

ЯКОВ БАЧІ.

Угорско-босаньске оповіданє Деліго.

(Переклад з німецкого).

(Дальше).

— Знаєш, люба Мілько — говорила мати по дорозі — тобі не вільно дивити ся на нікого мужчину, лиш того, що буде твоїм паном.

— Що то значить, матусенько, що він буде моїм паном?

— Ну, мужчина, що буде купувати тобі одежу, красне намисто і ковтки та обручки, що буде тебе живити і любити.

— Як то красно се говориш матусенько! А хиба-ж той, що сьпіває, не може бути моїм паном? Я би єго хотіла.

— То не може ніколи бути, моя донечко.

— Чому ні, матусенько?

— Бо він слуга, бо він не з наших, та й тому, що він християнин.

— Та же й цілую Розпятого так само як і ти.

— То правда дитинко, але ти знаєш, що твій тато нічогісенько о тім не знає. Мені він позволив, але у тебе того би не стерпів. Мусимо терпіти, так вже нам Бог призначив.

А хиба-ж Бог не дає і радости? Преці сьвіт одинаково для всіх.

— Звідки то все прийшло тобі до голови? Преці я тебе того не учила!

— Знаєш, матусенько любенька, як я вишиваю, то ось таке приходить мені на гадку. Ось і недавно, коли я дивила ся, як голуби на ґзимсї мінарету дзюбками цілували ся, правда, межи ними нема ані Турків, ані Християн?

— От, не плети, ліпше думай о чім иншім, о молитві та вишиваню. Люби свого тата, бо він добрий чоловік і слухай мене, бо ти моя донька.

— Та й буду так робити— відповіла мала, але мимо того розплакала ся, а коли вернули домів, то таки з плачем припала до матери. За хвильку опісля она успокоїла ся і мала русалочка заснула.

Мати поцілувала єї, прикрила і довго споглядала на єї личко, відтак перехристила єї і лягла сама спочивати.

Як-раз вже засипляла, коли здалека понїс ся голосний голос труби.

Брама замкова отворила ся з лоскотом і почали входити мисливі, але Гассана-беґа внесло двох людий на ношах, коло него один слуга а позад него Яков на кони, але ледви що злїз як і зараз повалив ся на землю.

— Занесіть мене до гарему — приказав беґ, — а Якова до моєї хати. Закличте зараз черця Франа.

На той шум, який зробив ся на замку, вибігла зараз беґова з донькою і коли побачили зраненого беґа, кипулись єму на шию та стали страшно плакати.

— Цитьте — казав беґ — мені не стало ся ніяке велике лихо, от лиш медвідь вхопив за ногу, але що буде з бідачиском Яковом, то вже не знаю. Він уратував мені житє, але за то звір єго страшно покалічив. З Якова добрий, вірний і хоробрий хлописко, але й я не забуду на него. А тепер, доки чернець не прийде, затамуйте кров; видите преці як з мене тече. Та нехай і Зулейка помагає, нехай увикає до крови.

— Дякувати Богу Всевишному, що рана не смертельна! — відозвала ся жінка, промиваючи рану.

В дівчині не задрожав ані один мязок на вид тілько крови, навіть єї батько мусів єї за то похвалити.

— Маю втіху з тебе та й з мого сина, котрого паша з Румілї не може нахвалити ся.

Незадовго по тім прийшов і чернець, з великим кошем на плечах, в котрім звичайно носив свої ліки.

Старенький отець духовний взяв ся відтак зшивати рану, помастив єї бальзамом, обвязав і наконець відозвав ся весело до женщин: За дві неділі буде вже міг вас вибити.

— Ну добре, але тепер піди до Якова, що лежить на тамтій стороні, і дай мені знати, як він ся має.

Новинки.

Львів дня 11-го жовтня 1898.

— **Іменованя.** Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів надала посади: 1) експедиентів почтових: в Зарудю експедиторови Йос. Фрайндліхови, в Борщевичах експедиторови Жигм. Малецкому, в Куровичах експедиторови Ант. Жакови, в Чорній коло Устрік Брон. Гловацкій, в Дрогини Єр. Островскій, в Суходолї експедиторцї Гені Давид, в Каменици емер. вахмайстрови жандармериї Винк. Тиманьскому, в Никловичах Фр. Врублеви, в Свошовичах на двірци начальникови стациї Евг. Гачикови, в Цїпяві експедиторови Ант. Батовскому, в Гарклевій Володисл. Яневскій, в Зембрицях експедиентцї з Цїняви Мариї Боге, в Улючи експедиентцї з Вільшан Єлис. Ляховскій; 2) посади стайничих: в Самборі Ром. Губрихови, емерит. ц. к. секретареви почтовому, а в Грималові Леок. Пазирскій женї місцевого почтмайстра.

— **Перенесеня.** Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів перенесла до Кракова: старшого офіцияла почтового Йос. Кшечковского з Живця, офіцияла Мих. Ґавманьского з Бохнї і асистентів почтових Дав. Епштайна з Ярослава, Фр. Дененфельда з Тернополя і Ів. Витещака з Горлиць.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пініньский виїхав на кілька днів до Грималова. З тої причини не буде в середу авдиенциї.

— **З Ягольницї старої пишуть нам:** Громада Нагорянка коло Ягольницї старої купила в сїм році коршму, до котрої перенесено громадску канцелярию. Переносини і посьвящене дому відбуло ся на Воздвижене Ч. Хреста, по чім вечером відбула ся забава. В часї забави приспівував хор під проводом ч. Трофима Берковича. Головна заслуга в тім, що громада прийшла в посїдане свого власного дому на канцелярию, належить ся начальникови громадскому п. І. Галабалї, що своїми намовами привів раду громадску до ухвали закупна згаданого будинку. — *Максим Хруставка*, господар з Ягольницї старої.

— **Інститут руского товариства педаґоґічного** у Львові пошукує господинї до заряду домом і кухнею. Зголошувати ся треба до п. Костя Паньківского, улиця Театиньска ч. 19 у Львові. Услівя: харч, хата, опал, сьвітло, услуга і 10 зр. місячної платнї.

— **Огонь.** В Голоскові, товмацкого повіта, погорів сими днями зелїзничий дворець. Причиною пожару мали бути іскри з льокомотиви. Шкода доходить до 31.500 зр.

— **Убийство** лучило ся в пятницю вечером в Любачеві. Підофіцир 89-го полку піхоти, з 10-ої компанії Іван Лапавець, пішов з Гриньком і Николою Пуком до коршми на „Піску“. По кількох випитих склянках розпочала ся між ними сварка, в часї котрої Никола Пук витягнув нагле Лапавцеви баґнет. За вояком обстав Гринько Пук і ударив так сильно колом свого стрика Николу по голові, що той погиб на місци. Помершиий мав 30 лїт і полишив молоду жінку. Гринька Пука відставлено до цивільного слїдчого арешту, а Лапавця до войскового.

— **Зловив ся.** Авраам Рот, звістний злодїй, вийшовши передвчера з вязниці по 8-місячній карі за крадіж, порішив як найскорше роздобути средства до житя без труду. Ще тої самої ночи влїз він горішним віконцем до шинку Адольфа Кайля під ч. 83 при ул. Жовківскій, забрав з ляди готівку, щось коло 16 зр. і завязав у велику хустку, яку найшов в шинку цїлий запас тютюну і циґар, вартости до 60 зр. Однако заки відійшов, так підпив собі на дорогу, що сїв коло стола і заспав. Коли шинкарка увійшла рано до шинку, застала его ще сплячого і віддала в руки поліциї.

— **Самоубийство.** Макс Брікнер, 23-лїтний поручник, придїлений до 9-го полку піхоти в Перемишли, відорав собі житє вистрілом з револьвера дня 28-го вересня в мешканю своеї матери у Відни. Причиною самоубийства мала бути невилїчима недуга і кара за занедбуванє обовязків.

— **Крадіж на почтї.** Великої крадежи допустив ся почтовий возьний Ґерґіца в портовім румуньскім містї Констанца. Именно дібрав ся він до каси, де була поважна сума гроший, прислана народним банком в Букарештї і украв звідтам около 460.000 франків в румуньских паперах. Виновник утїк. На другий день найдено порожний почтовий мішок над берегом моря.

— **Повісив ся** паробок в Пикуличах в ночи з недїлї на понедїлок зі страху перед войсковою службою, до котрої покликано его на три роки.

— **Помер** о. Євгенїй Бачиньский, парох в Лютї і почетний крилошанин мукачівскої капітули на Угорщинї, дня 27 вересня, в 81-ім році житя. Покійний належав до виднїйших угро-руских патріотів. В своїй парохії побудував церков за 100.000 зр. і дві школи за 10.000 зр.

Телеґрами.

Будапешт 11 жовтня. Угорска депутация квотова відбула вчера по полудни засїданє, на котрім вибрано підкомітет з сїмох тих самих членів що давнїйше. Оба субкомітети мають радити нинї.

Відень 11 жовтня. Перше засїданє комісиї угодової відбуде ся дня 13 с. м.

Париж 11 жовтня. З причини страйку войско призначене для удержаня порядку значно збільшено. Число страйкуючих таке саме, як було в суботу.

Берлин 11 жовтня. Нїмецка пара цїсарска виїхала нинї на похорон княг. Альбрехт до Каменц, а звідтам поїде через Семерінґ до Венециї, де стане в четвер в полудне. По гостинї у італїяньскої пари королївскої, поїде цїсар з цїсаревою до Константинополя.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістка.

— Мужчина лїт 27, урядник державний, хороший, хотїв би в цїли супружескій пізнати панночку Русинку або молоду вдову, бльондину, високого росту, хорошу, лагідного успособленя і поетичної душі. З іменем „Ольга“ мають першеньство, о фотоґрафію і відповідну інформацию просить ся. За дискрецию ручить ся словом чести. Відповідь просить ся присла-

---

Незадовго прийшла звістка, що з Яковом дїйстно дуже зле і він говорить без памяти, а чернець лиш дуже сумно споглядає.

Тимчасом беґ від великого упливу крови вже був заснув, а жінка і донька поставили тогди лямпочку на землю, і сїли собі раненому в ногах.

Пізнїйше зморив сон і беґову, лиш Мільчиних очий не брав ся.

Она зважала на кождий шелест, а раз здавало ся їй, мовби чула якийсь глухий крик. Она схопила ся, завязала собі личко, отворила закратоване віконце і висунула ся мов кіточка. З муру виставали кінцї бальків і по них спустила ся на долину, бо не надумувала ся анї хвильки. Вже станула перед помешканем свого батька.

Мужеска служба спала твердим сном. Дверi стояли отвором. Дївчина вбігла до середини, і ось лежав перед нею в муках бідний молодець.

VII.

Зранений угорский конюший лежав в горячцї. Носив грудьми, вимахував руками і хотїв схопити ся але не міг. Від часу до часу страшно застогнав і ловив ся руками за голову. Дївчина здогадала ся, що на рану треба класти оклади. Фра Франьо поставив був навіть миску з водою в тій гадцї, що ті, котрі будуть недужого доглядати, зроблять що потреба. Недужий лежав доси з замкненими очима, тепер холодна вода его пробудила і він здивований глянув на панночку.

Не відзивав ся анї словом, лиш дивив ся на ню довго, довго. Відтак витягнув руку і дотулив ся еї волося.

— То не русалка, то женщина — сказав він по мадярски.

— Що тобі, добрий чоловіче? — спитала дївчина лагідним голосом. — Ти слабий?

— Боже благослови того, хто тебе післав.

— Мене нїхто не післав. Я сама прийшла, бо чула, що ти слабий. Я хотїла тебе видїти, який ти, бо я тебе вже давно знаю. Але не говори до мене, бо то може зашкодити.

Яков здивував ся, але не відозвав ся. На небі потахали вже зьвізди і вибирало ся на сьвіт. Дївчина сидїла коло Якова підогнувши ноги під себе і доглядала его, а він замкнув був знову очи, бо его взяв новий біль. А дївчина, кілько разів зміркувала, що треба дати сьвіжий оклад, встала і приложила его. Небо на всходї вже було зачервонїло ся, коли дївчина побачила, що недужий заснув; она вийшла тихцем і вернула назад до гарему тою самою дорогою, котрою вийшла. Від якогось малого лоскоту пробудила ся мати і спитала: Ти що робиш, дитинко?

— Я спустила решітку, від сьвіжого воздуха буде татови лекше.

— Добре, добре, але лягай вже спати; не тобі сидїти цїлу ніч, таже ти ледви чи й око зажмурила.

— Я не могла спати—відповіла дївчина, а відтак притулила ся до матери і в одній хвили заснула твердим сном.

Зараз досьвіта з'явив ся і чернець та розпитував і жалував ся: дїйстно зробили так, як він казав, ті два вояки, котрих поставлено на вартї коло Якова, не хотїли навіть его пустити до него.

Коли Гассан-беґ пробудив ся, непорозумінє вияснило ся, капітан замковий був того переконаня, що оба вояки що стояли на вартї коло Якова, добре зробили; він ще й присягав ся, що вибрав двох найсильнїйших і найпровориїйших, щоби стерегли того ґявра.

— Я того зовсїм не розумію — говорив звичайно маломовний капітан, що беґ знайшов такого важного на тій свини! Тоті оба вартові то були колись найзухвалїйші розбишаки в охрестности Селяніка (Солуня), але я їх усмирив так, що они тепер їдять з руки і дуже освоїли ся; я з них людий поробив.

На таке основне мотивованє мусїв і чернець Франьо мовчати, він пішов до недужого і на свою велику несподїванку знайшов стан его зовсїм не грізним, Яков пробудив ся, поцїлував монаха в руку і сказав лиш:

— Ти менї ангела післав, дякую тобі.

Старий чернець не видїв в тім нїчого надзвичайного, бо раз вірив кріпко в силу свого лїченя, а відтак взагалї вірив у все, що виглядало на якесь чудо. Він розвязав опаску і відповів: Тепер хлопче досить тобі старого черця і будь спокійний. Бурмило уміє бити, але ще вилїчиш ся із слїдів его кігтів.

Природа то найбільше мовчаливий лїкар. Не жадає нїчого, не записує нїякого лїку, не каже нїчого, коли їй противлять ся, а ратує навіть калїку. З бідачиском Гассаном-беґом було гірше як з Яковом. Бо ледви що замковий годжа довідав ся о пригодї, як і зараз прибіг з своїми цїлющими молитвами з корану, а его синок побіг чим скорше в гори по якогось дурнуватого дервіша, котрий славив ся тим, що смертельну недугу умів ще прискорити. Люди розповідали, що ті, котрих він на тамтой сьвіт висилає, переносять ся без болю до раю. Беґ мав ще о стілько щастє, що того дурнуватого лїкаря як-раз не було дома, отже чернець потребував стерегти недужого від менше шкідливих зашептувань годжі.

Та й черця не випустили скорше з замку, аж оба зранені могли вже ходити. Коли Гассан лежав в гаремі, донечка его звідувала ся з великим сочувством у дядька Франя про „тамтого другого“. Старенький пан-отець знюхав письмо носом і відповідав охотно. Але не видержав і розповів Гассанови про свої спостережения.

Яков видужав ся борзо. Ба, здавало ся, як би недуга его змінила; давнїйше маломовний, став він тепер балакливим. Розповідав черцеви то се, то то із свого житя, та й питав его, чи то можна погодити з честию, що він тепер служить турецкому панови і не пімстив ся за своїх товаришів.

— Знаєш, пан-отче, той беґ був для мене добрий; він не дав менї згинути. Тогди здавало ся менї, що я лиш задля чести повинен ему відвдячити ся за ту прихильність, бо житє

ти до 15 падолиста н. ст. під знаком „Ярема“ post. rest. в Городенці.

Питаня з посеред публики: 1) Де можна би купити кедринових дошок (кедрина limba, Zirbelkiefer, Pinus Cembra) і яка їх цїна? — 2) Де можна купити ґонти з першої руки. Запитуючий пригадує собі, що продаж ґонт оголошувала якась читальня (чи крамниця) коло Добромиля але не знає докладної адреси. Просимо наших читателїв о відповідь на повисші питаня до оголошеня в „Народ. Часописи“.

Микола Збруч. в Новосіл.: На Ваше питане дістали ми від наших читателїв дві відповіди, цікаві і для ширшої публики. Автор першої відповіди пише: Засади штуки умебльованя наших комнат і історию розвою меблїв стилевих подав пок. директор австр. музея для штуки і промислу у Відни: Jacob v. Falke, в своїм дїлї: „Die Kunst im Hause“ Wien, 1882. Є се дїло клясичне, ясно, чудово написане і ілюстроване. Той сам автор написав в скороченю для жінок дуже приступно в Wiener Mode V. Jahrgang, Heft 21, 1892, і VI. Jahrgang. Heft 3, 5, 8, 10, 12, річ під заголовком: „Unsere Wohnung, ihre Verzierung u. Ausstattung. Се річ дуже поучаюча і приступна для кождого — можна з того научити ся о стилях меблїв і засадах, як належить поодинокі роди комнат меблювати. Що до взорів на меблї, то їх тьма; залежить від смаку потребуючого і потрібного стилю, як неменше від грошевих засобів купуючого. Менї знакомі взори з деталями: Huber, Entwürfe moderner Möbel im Style der deutschen Renaissanse, 3 томи. Того самого автора: Rococo-Möbel. Дальше: Krause, Möbel im modernen englischen Style, 40 Tafeln, Mark 30. Але то все взори меблїв люксусових. Для середної верстви подає ладнї взори: Morlin The. Einfache Möbel in in allen Stylen, 2 Bde. З послїдної вистави промислової в Монахові подає взори умебльовань стилевих в найновійшім стилю, послїдний зошит: Über Land u. Meer. і часопись: „Vom Fels zum Meer. Всї ті взори однак, хоч стилеві і краснї, не мають нїчого з нашого рідного краю, нї конструкциї, нї орнаментики. Автор каже дальше, що в послїдних часах наші школи фахові звернули увагу сьвіта на пребогате число мотивів конструкцийних і здобничих, іменно фахові школи промислові в Закопанім і Коломиї роблять богато. Закопаньскі меблї тепер у Варшаві в моді — була там їх вистава, а др. Веннiс видав: Katalog oddziału zakopańskiego umeblowań stylowych, Warszawa, 1897. Згаданий J. Falk описав під заголовком: „Mobiliar von Zakopane в Illustr. Frauen-Zeitung, 1890. XVII. Jhg. Nr. 1. спальню в стилю закопаньскім; є ту взір ліжка, шафи, шафочки і умивальнї. Але нашому рускому серцю повинен бути дорожший стиль меблїв на підставі мотивів і в конструкциї і орнаментици гуцульскій. Гуцули витворили невичерпану орнаментику в дереві, котра дасть ся ужити і до оздоби меблїв і тут властне задача шкіл фахових, щоби витворити щось нашого, краєвого, руского, але й задача публики, аби се вміла оцїнити, куповала се і дала хлїб ученикам фахових шкіл. Вже спілка гуцульска в своїй школї в Коломиї виробляла меблї конструкциї своєї рідної, здоблені різбами взорованими на різбах Шкрибляка. Тодї много заслужив ся п. Ілярий Гарасимович, тодїшний директор спілки а нинї секретар Дирекциї „Народ. Торговлї“ у Львові, при проектованю конструкций і орнаментики меблїв в стилю гуцульскім, котрі були на виставі краєвій у Львові. В стилю гуцульскім були на виставі краєвій в рускім павільонї 2 ліжка з кедрини, чудово різьблені, з робітнї Михайла Павлишака, столяря у Львові (тепер ул. 29-го листопада). Столяр Михайло Василиця у Львові робить також в стилю гуцульскім. Нинї плекає стиль гуцульский школа промислу деревного в Коломиї, котра повстала на руїнах нашої Спілки гуцульскої. Виробляють там меблї своєрідної конструкциї і орнаментики гуцульскої, як на виставі робіт школярів перед ферпями переконатись можна було. Хто би бажав взорів на меблї в стилю гуцульскім, най зверне ся до нашого земляка п. Біленького, котрий єсть учителем в школї коломийскій; він певно не відмовить прошеню, але цїлком природно, що за готові проекти з деталями належить ся єму заплата бо ся річ вимагає богато труду і часу. Крім меблїв гуцульских видїв я на виставі краєвій в яворівскім павільонї меблї проектовані Прокоповичем а виконані у І. Тучапского в Яворові. Були се меблї з мягкого дерева, помальовані на взір наших господарских давних скринь. Наколи-б ми не шукали чужих взорів для меблїв а плекали і любили своє — то-б і наші хати виглядали инакше і наші люди мали би заробок і гріш не плинув би за віденьску тандиту меблеву за границї нашого краю. — **М. З. в У.:** Маєте 7 кляс ґімн., знаєте нїмецкий язик, скінчили курс торговельний, зробили іспит з подвійної бухгальтерии на технїцї — і сидите кревним на карку та не знаєте до чого взяти ся? А знаєте що зробив Магомет, коли гора не хотїла прийти до него? — він прийшов до гори. Готове не влїзе Вам само до рук. Ви маєте всї услівя потрібні для купця — крім гроший. Отже що робити? Треба вступати до торговлї і доробляти ся. Коли не можете піти на волонтера, то старайте ся вступити денебудь до склепу хоч би лиш за малесеньку на разі платню. Було старати ся о приняте до „Народної Торговлї“. З таким підготовленем, як Ви єго маєте, там радо приймають. Лиш не гадайте, що Вам належить ся відразу така посада, щоби зараз стати „паном“; становища і маєтку треба доробляти ся. Кидайтесь, не сидіть у кревних, ідїть в сьвіт, беріть ся до роботи — отсе для Вас рада. — **Стан. Ляйт в Х.:** Слово „сустентацийний“ походить від латиньского sustineo — піддержувати когось, удержувати; „додаток сустентацийний“ значив би отже „додаток на удержане“. Але „сустентация“ значить вже сама про себе „удержане“, отже коли хтось має удержане то єму не треба додатку, Слово се уживає ся длятого хибно у нас на означене додатку до платнї, котра становить удержане і длятого н. пр. по нїмецки каже ся Subsistenz-Zulage. Добре каже ся лиш н. пр. „реверс сустентацийний“ — значить ся „зобовязане, що хтось буде когось вповнї удержувати“. — **Ізась з над Днїстра:** Не бійте ся нїчого. Поляки кажуть: Jak się ożeni, to się odmieni. Але коли хочете, то подайте повну адресу, а подамо Вам листовно потрібні для Вас ради. — **Т. Цьвіч в Буж.:** Не витягнений. (Дальші відповіди пізнїйше.)

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.)

не мало для мене нїякої вартости. Тепер виджу, що добре жити на сьвітї.

— Дуже мудрі слова, мій сину Якове. Шкода би так конче бажати собі смерти, чоловік і без того не так то довго жиє на сьвітї. Я би хотїв лиш знати, чому тобі як-раз тепер добре жити на сьвітї?

Яков розповів єму тогди пригоду з Мількою-Зулейкою, і як він еї від того часу вже два рази видїв, та все еї перед собою видить і яка то добра людина з тої дївчини. Правда, що він не знав, що она беґова донька; а чернець не міг того поняти, яким способом могла дївчина аж сюди закрасти ся.

А она не переставала закрадати ся і при помочи своєї вірної служницї показала ся хитрійшою як вся сторожа.

При однїй такій нагоді сказала она до Якова:

— Добре, що ти не вмер.

Яков спитав еї тогди, чому то добре, що він жиє.

— Бо я би тогди гризла ся.

— Таж ти мене не знаєш, не маєш нїякої причини сумувати.

— Не знаю яка причина, але я то чую. Коли ти будеш знову сьпівати?

— Як буду міг станути знову до моєї роботи.

За таку розмову готова була молода дївчина стратити і любов своїх родичів. Одного разу дала она дужаючому червоне яблоко, другим разом принесла єму васильку.

Чернець кивав на то головою, але не казав нїчого. До вісьмох днїв міг вже Гассан встати, а незадовго і Яков був вже здоров. Беґ не пустив єго з своєї хати, лиш визначив єму там місце. Зробив єму честь, а хоч нїколи не забував на ріжницю між ними і все уважав ся бегом, паном і правовірним, то все-таки обходив ся з Яковом як з сином. Яков показав за то свою вдячність тим, що зложив єму стадину, на котру приїздили дивити ся чужі люди зі всїх країв падишаха. Властитель замку був хиба ще з свого сина більше гордий, як з своїх коний і свого сокола. Яков був єго правою рукою і єго слово рішало у всїх справах. Але він уживав свого впливу лиш на добре, так, що не можна було єму нїчого закинути, хиба лиш то, що був християнином, а навіть замковий капітан говорив:

„Як би я не знав, що він свиня, то я би сказав, що він чоловік“.

Так минуло два роки. Беґ брав свого улюбленого Якова всюди з собою, ходив з ним на польоване, хвалив єго і хотїв єго конче нагородити, але не міг знайти нїякої можности до того. Що Яков був єму вірним, то він знав, але то єго уражувало, що гордий молодець нїби зі скромности не хотїв нїчого приняти. Та й ще одного не міг беґ зрозуміти: чому молодий мужчина не подивить ся єму нїколи сьміло в очи, а коли о нїм бесїда, чому він не відзиває ся.

Чернець Франьо знав лїпше, що у Якова на души. Відколи любимець перебував на замку, пісня єго вечерними була ще тужливійша, ще солодша, а відгомін єго гуслї відзивав ся в серци нїжної голубки. Загадочна заслона зсунулась з русалки.

Мала Мілька стала дївицею в повнім розцьвітї. Она на свій лад витворила собі образ свого пана. З котрого боку й не брала справи, а конець все був такий, що Бог призначив їй Якова на мужа. Коли рано пробудила ся, то зараз він був у неї на гадцї, коли вечером молила ся, то згадала і єго в молитвї, а відтак він їй снив ся. Чому? Того она не знала. Она розпитувала ся у своєї повірницї служницї, чому то так.

— Бо ти єго любиш, моя ти солоденька — відповідала она.

— Що то значить: я єго люблю?

— Моя душечко солоденька, то вже так єсть. Голубка шукає собі голуба; більше не знаю нїчого. А хибаж би ти не могла бути без него?

— Він буде моїм, я то чую, а коли нї, то я не буду нїчиєю. (Дальше буде).

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

TYGODNIK ILLUSTROWANY

З роком 1899-им розпочинаємо 40-ий рік істнованя нашого письма, хотячого і дальше бути приятелем кождого дому.

Завдяки моральній і материяльній підпорі суспільности, наш „Tygodnik“, почавши від скромного початку, міг розширити ся і станути на рівній степени з подібними видавництвами цілої Європи.

По мисли засади; „Поводженє обовязує“, старати ся будемо й дальше поступати наперед, аби бути першими в ряді іллюстрованих письм.

Почавши від 1-го січня 1899 року **розширяємо значно додаток повістий** „Tygodnika“: **кождий передплатник** нашого письма, крім самого письма і дотеперішного додатку повістий, додаваного в аркушах і занимаючого найзпаменитші твори чужої літератури, **одержить**

без ніякої доплати

(ані за книжки, ані за їх пересилку)

12 ТОМІВ ПИСЬМ

ГЕНР. СЄНКЕВИЧА.

Письма Сєнкевича вийдуть в новім, старапнім виданю, **виключно для передплатників** „Tygodnik-a illustrowan-ego“ і обіймуть — винявши спопуляризовану вже трильоґію —

всї новелї, повісти, листи з подорожий,

одним словом: цїлий доробок лїтературский знаменитого писателя, котрий здобув вже славу і популярність в цїлім сьвіті.

Кождий том **Бібліотеки СЄНКЕВИЧА** обнимати буде що найменше **10 аркушів,** формату звичайного 8-ки, **на добрім папері і добрим друком.** Загальне число томів буде около 30, містячих в собі слїдуючі твори Сєнкевича:

НОВЕЛЇ. Stary sługa. — Hania. — Szkice węglem. — Janko Muzykant. — Przez stepy. — Orso. — Z pamiętnika poznańskiego nauczyciela. — Komedya z pomyłek. — Za chlebem. — Latarnik.— Niewola tatarska.— Jamioł. — Bartek zwycięzca. — Ta trzecia. — Sachem.— Sielanka.— Walka byków w Hiszpanii. — Wspomnienia z Mariposy. — Z puszczy Białowieskiej. — Wycieczka do Aten.— Wyrok Zeusa. — Z wrażeń włoskich. — Organista z Ponikły. — U źródła. — Lux in tenebris lucet. — Bądź błogosławiona. — Pójdźmy za Nim.

ЛИСТИ З ПОДОРОЖИЙ по Америцї і Африцї. — Листи з Риму, Венециї і Парижа.

ЛИСТИ О ЗОЛЇ.

ДРАМАТ. Na jedną kartę. — Czyja wina?

ПОВІСТИ. Bez dogmatu. — Rodzina Połanieckich. — Quo vadis, повість з часів Нерона.

Тим способом в протягу кількох лїт, кождий передплатник „Tygodnik-a illustrowan-ego“, одержуючи річно звиш 120 аркушів найлїпших творів лїтератури польскої, стане властителем бібліотеки Сєнкевича, недоступної доси задля високої цїни для ширшого загалу читаючих.

Редактор: Др. ЙОСИФ ВОЛЬФ.

В слїдуючім році „Tygodnik“ друковати буде одночасно **дві повісти ориґінальні,** іменно, крім

„KRZYŻAKÓW“ СЄНКЕВИЧА

зачнемо з Новим Роком 1899-им друк більшої повісти п. з.:

„ARGONAUCI“ Елїзи Ожешкової,

ПРУСА „TAM!..“

Посїдаємо також ориґінальну працю славного нинї заграницею писателя **Станїслава Пшибишевского,** котрий написав для нас по польски поему прозою п. з.: **„JASNE NOCE“** ілюстровану К. БРОНЄВСКИМ.

Крім того в части белетристичній маємо запевнене сотрудництво таких писателїв, як: **Bałucki Michał, Ks. Chełmicki Zygmunt, Gliński Kazimierz, Gomulicki Wiktor, Jankowski Czesław, Jeske-Choiński Teodor, Jordan, Konopnicka Marya, Lubowski Edward, Or-ot, Reymont Władysław. Marya Rodziewiczówna, Sewer, Szymański Ad., Tetmajer Kaz.** і і.

Також помістимо для нас написані три спецціяльні студиї:
„WSPÓŁCZEŚNI POECI POLSCY“ написав А. ЛЯНҐЕ.
„NOWA BELLETRYSTYKA POLSKA“ нап. А. ПОТОЦКИЙ.
„O KRYTYCE WSPÓŁCZESNEJ POLSKIEJ“ нап. Володисл. ЯБЛОНОВСКИЙ.

Посїдаємо також студию порівнавчу **Ігн. Матушевского:**

„Stanowisko Mickiewicza w literaturze powszechnej“,

та працю Л. КОРОТИНЬСКОГО **„O TOMASZU ZANIE“.**

Помістимо також незнані доси

LISTY ZYGMUNTA KRASIŃSKIEGO do Delfiny Potockiej (1839-1843),

з поясненями Раймунда Станїслава КАМІНЬСКОГО.

Знаний фільософ і знаток Плятона п. **В. Лютославский,** жертвував нам ориґінальну а дуже популярну розвідку п. з.:

„Istnienie duszy“,

в котрій, на підставі науковій доводить, що в чоловіцї треба конче признати істнованє індивідуально-духового початку.

Дальші серії цікавої статї **Олександра Кравсгара**

„O DAWNYCH PAŁACACH WARSZAWSKICH“,

з многими ілюстрациями, вже маємо, а крім того дуже інтересну річ **Г. Садовского** п. з.:

„ORDERY I OZNAKI HONOROWE DAWNEJ POLSKI“.

В безплатнім додатку повістевім помістимо новий роман історичний звістного нинї угорского автора **Юлїя Вернера** п. з.:

„Z POPIOŁÓW“.

Красний той і занимаючий роман з часів угорских війн домових, перетолкувала для „Tygodnik-a“ п. В. Ярошевска.

В ЧАСТИ ІЛЮСТРАЦИЙНІЙ подамо **репродукциї найзнаменитших малярів наших також і красками.**

Видавцї: ҐЕБЕТНЕР і ВОЛЬФ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

Передплата виносить з додатками і премією т. є. з 12 томами письм Сєнкевича:

У Львові: квартально: **3** зр. **60** кр., півріčно: **7** зр. 20 кр., річно: **14** зр. **40** кр.

В Галичинї з пересилкою почтовою: квартально: **3** зр. **75** кр., півріčно: **7** зр. **50** кр, річно: **15** зр.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).